

Gerda De Preter
Thé Tjong-Khing

Het grote avontuur van Kleine Muis

Voorleesverhalen
met een staartje

Lannoo

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2021

© Tekst: Gerda De Preter

© Illustraties: Thé Tjong-Khing

Vormgeving: Studio Lannoo (Nele Reyniers)

NUR 274/281

D/2021/45/459

ISBN 978 94 014 7683 6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Eregast	9
Huilen naar de maan	35
Soepkip	48
Waar is dat feestje?	65
De Grote Tafeldans	77

Eregast

Kleine Muis rende door het bos.

‘Opa, opa!’ riep hij buiten adem. ‘Opa, waar ben je?’

De bomen ruisten mee: ‘*Hoo-paa... Hoo-paa...*’

Verder bleef het stil.

‘Opa, opa!?’

‘*Hoo-paa... Hoo-paa...*’

Geen antwoord. Niks. Noppes.

Kleine Muis wipte nerveus van de ene poot op de andere. Had hij toch maar zijn brilletje opgezet. Zonder zag hij slecht. Hoe kon het ook anders? Zijn hele familie moest brillen. Maar waarom kreeg hij dan geen *cóól* brilletje, zoals zijn neefjes? Hij haatte die jampotglazen op zijn neus.

‘Ik heb geen zin om verstopperkje te spelen, hoor je?’ schreeuwde hij. ‘We moeten naar huis, nu meteen... Opa, opa!?’

‘*Hoo-paa... Hoo-paa...*’ Het bos ritselde en ruiste. De wind floot zachtjes mee.

Maar ook nu bleef het stil. Doodstil.

Kleine Muis zakte neer. Naast hem viel een blad op het mos.

En daarna nog eentje. Dieprood en oranjegeel, met een likje bruin eroverheen. Die kleuren geven je licht en warmte, had opa gezegd, alsof je een jasje aantrekt. Maar Kleine Muis had het koud. Heel erg koud. Zachtjes begon hij te snikken.

Opeens klonk er geritsel boven zijn hoofd. Kleine Muis keek omhoog. *Woesj!* Het leek alsof iemand met een zwaai van zijn poot de lucht uitveegde. De hemel kleurde pikkedonker. Alleen de maan sneed een schijfje licht aan.

Kleine Muis stak zijn neus in de lucht. Rook het niet een beetje naar opa? Of dacht hij dat maar?

‘Opa!?! Opa, ben je daar?’

Het bos hield de adem in.

Kleine Muis tuurde naar links en naar rechts, voor zich en achter zich. Alles was zwart. Stikdonker. Niks te zien. Toch leek het alsof iemand hem scherp in de gaten hield.

Kleine Muis rilde en schudde zijn kop. ‘Je beeldt je dingen in’, mompelde hij. ‘Je weet wat papa daarover heeft gezegd. Dromen zijn bedrog. En dagdromen is voor *losers*.’

Hij streek over zijn snorharen en blies zijn pootjes warm. Zijn maag rommelde. Hij had nu aan tafel moeten zitten. Opa ook. Mama was vast erg boos. En papa nog meer. Kleine Muis had nog maar pas beloofd nooit meer te laat te komen. Maar deze keer was het niet zijn schuld. Opa was er weer eens vandoor gegaan. Net nu het zijn beurt was om op opa te letten.

Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en schreeuwde: ‘Opaaa!’ Zijn stem piepte en schuurde. ‘Opa, kom, het is etenstijd!’

‘Inderdaad!’

Kleine Muis keek geschrokken omhoog. Twee grote ogen staarden hem aan. Ze zagen oranjegeel, als de Engelse kaas waar hij zo dol op was.

‘Uil, jij hier?’

‘Waar anders?’ zei Uil. ‘Dit is mijn bi-o-toop.’

Kleine Muis had geen idee wat dat betekende. ‘Dat lijkt best gezellig’, zei hij voorzichtig.

Uil keek hem strak aan. Kleine Muis dacht koortsachtig na. Wat had juf Druiloor ook alweer gezegd over vriend en vijand? Had hij maar opgelet. Maar toen zaten er andere dingen in zijn hoofd. Uil was slim en sluw, dat wist hij nog, maar verder had hij geen idee.

Uil schudde zijn veren en boog zich naar hem toe.

‘Waaraan dank ik je aanwezigheid?’

‘Hè!?’

Uil zuchtte. 'Wat doe jij hier in het bos?'

'Ik zoek mijn opa. Heb jij hem niet gezien?'

'Het is ú', zei Uil bits. 'Niet jíj. Ik ben je meerdere. Gelieve dat te respecteren.'

Kleine Muis rolde met zijn ogen. Hij had geen idee wat een meerdere was. Het leek erg veel. Maar Uil zat doodleuk in zijn eentje op een tak. Was hij wel goed bij zijn hoofd? Misschien was Uil helemaal niet zo slim?

'Jij... eh... u bent toch alleen?'

'Zeer zeker', zei Uil. 'En jij ook. We hebben dus het rijk voor ons alleen. Tot mijn grote vreugde.'

'U gebruikt moeilijke woorden en u spreekt in raadsels', zuchtte Kleine Muis.

Uil lachte raar. 'Ik leid inderdaad een raadselachtig bestaan.' Hij spuwde op de grond. 'Sorry, braakbal. Gebeurt in de beste families.'

'Geeft niet', zei Kleine Muis, ook al stonk het behoorlijk.

Uil veegde zijn mond schoon. 'Dat lucht op', zei hij.

Er stak een botje uit de braakbal. Het leek heel erg op het pootje van een bril.

Kleine Muis dacht na. Waar had hij dat eerder gezien?

Uil dook naar beneden en griste het pootje weg. Toen hij weer op zijn tak zat, moffelde hij het ding weg in zijn verenpak. 'Voor mijn verzameling', zei hij met een uitgestreken gezicht. 'Nu, wat je opa betreft...'

Kleine Muis keek hem hoopvol aan. 'Heb jij... hebt u hem gezien?'

'Misschien. Had hij een staart waar een knikje in zat?'

'Ja, precies!'

'Een donkergrijze vacht en spierwitte snorharen?'

‘Ja.’

‘Droeg je opa een bril?’

‘Ja, ja!’ riep Kleine Muis dolgelukkig.

‘Dan moet ik je helaas teleurstellen.’

‘O!’ Kleine Muis kromp ineen.

‘Niet getreurd’, zei Uil met een rare grimas. Zijn maag gromde.

‘Je zult je opa vast heel snel terugzien. Ik voel het in mijn binnenste. Ik kijk er al naar uit.’

Kleine Muis keek hem vragend aan.

‘Het is altijd fijn om een bijzonder iemand te ontmoeten’, zei Uil snel. ‘En dat was je opa ongetwijfeld.’

Kleine Muis fronste zijn wenkbrauwen. ‘Waarom zegt u “was”?’

‘Eh... een blijk van respect. Oudjes houden van dingen die voorbij zijn.’

‘Mijn opa niet. Hij kijkt graag vooruit.’

Uil lachte vreemd en wreef over zijn buik. ‘Soms kijk je beter over je schouder’, zei hij. ‘Daar ben ik zelf heel bedreven in. Kijk maar.’

Uil stak zijn nek uit en draaide zijn hoofd bijna helemaal achterstevoren.

‘Wow!’ zei Kleine Muis. ‘Wat gaaf!’

‘Ik wed dat je opa dat niet kon... kan.’

‘Nee, maar opa kan andere dingen. Opa is bijzonder muzikaal.’

‘Best wel’, zei Uil. ‘Dunne botjes kraken als geen ander.’

‘Haha, u houdt van een grapje! Maar dat bedoel ik niet. Opa zingt opera. Hij haalt moeiteloos de hoogste noten.’

‘Daar hoeft u mij niet van te overtuigen. Ik zie het zo voor me.’ Uil likte langs zijn snavel.

Kleine Muis stak zijn borst vooruit. ‘Opa danst ook als de beste. Met kerst was hij de Muizenkoning in *De Notenkraaker*, een heel beroemd stuk. Hij moest er keihard voor werken, maar het is gelukt.’

Opa is een taaie.'

'Daar zeg je wat', zei Uil. 'Om je bek op stuk te bijten.'

'Waar een wil is, is een weg, zegt opa, ook al zit het even tegen.'

'Het kan soms heel erg tegenzitten', zei Uil. Hij schoof heen en weer op zijn tak en sperde zijn snavel open. Een hoopje kwijl drupte naar beneden.

Kleine Muis deed een stap achteruit. 'Bah, poetst u uw tanden wel? Sorry dat ik het zeg, maar u stinkt uit uw bek.'

'Nou, nou, niet zo brutaal', zei Uil. 'En je moet weten waarover je spreekt. Ik heb niet eens tanden. Een snavel en klauwen zijn trouwens meer dan voldoende. Vraag het maar aan je opa.' Uil veegde met een vlerk over zijn bek. Zijn maag gromde opnieuw.

'Waarom kijkt u opeens zo donker?'

'Honger!' zei Uil.

'Ik ook', zuchtte Kleine Muis.

'Zullen we samen een hapje eten? Bij mij thuis?'

Kleine Muis deed een stap achteruit. 'Van papa en mama mag ik niet met vreemden meegaan.'

'Vreemden?' zei Uil. 'We hebben net kennisgemaakt. Toch?'

'Ja, dat wel, maar...'

'Nou dan. Het zou een eer zijn je in mijn nederige stulp te mogen begroeten.'

Kleine Muis schoot in de lach. Hij kon het niet helpen. 'Haha, daar gaat u weer. Wat bedoelt u precies?'

Uil keek hem met zijn ronde ogen aan. 'Kort gezegd: je bent welkom. Meer dan je denkt.'

'Maar opa...'

'Ach, die staat zo voor je neus. Geloof me.'

Kleine Muis plukte aan zijn snorharen. Uil leek wel erg zeker van zijn zaak. 'U doet me watertanden', zei hij aarzelend.

‘Het gevoel is wederzijds.’

Wat wilde Uil nu weer zeggen? Kleine Muis had er het raden naar. Het klonk aardig, dat wel. Hij zocht naar mooie woorden voor Uil.

‘Dank voor de invitatie,’ zei hij nadrukkelijk, ‘maar liever een andere keer. Opa moet straks zingen op de Grote Tafeldans.’

Uil kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘De Grote Tafeldans?’

‘Het jaarlijkse familiefeest,’ zei Kleine Muis. ‘Om middernacht komen alle Micelli’s naar de Oude Schuur om samen de polonaise te dansen.’

Uil hupte van zijn ene poot op de andere. ‘Alle Micelli’s, zeg je? Ook de malse... eh... malle kleintjes?’

Kleine Muis knikte. ‘Ja, hoor. Iedereen wil erbij zijn.’

‘Daar zeg je zoiets,’ zei Uil. Opnieuw droop er kwijl uit zijn bek.

‘U begrijpt,’ zei Kleine Muis, ‘als ik niet op tijd thuis ben met opa, zwaait er wat.’

Uil boog zich naar hem toe. ‘Geen Grote Tafeldans voor jou en zonder eten naar bed?’

De mond van Kleine Muis viel open. ‘Hoe raadt u het?’

‘Zo moeilijk is dat niet.’ Uil streek zijn vleugels glad. ‘Misschien moet je toch maar snel een hapje eten? Voor alle zekerheid?’

Kleine Muis dacht koortsachtig na. Uil leek oprecht bezorgd. En hij had alleen nog maar wijze dingen gezegd. Zijn maag knorde.

‘Nou ja,’ zei hij, ‘misschien wel.’

‘Nou dan, waarop wachten we?’

